

Tag til Anholt, for satan!

ANHOLT

»Du ved, at her på Anholt er der to guder, vi skal holde os gode venner med; Vorherre om dagen – og Satan om natten! Vi går jo alle sammen i kirke om søndagen – men torsdag nat er vi nogle stykker, der tager ud i Ostebakken i Ørkenen for at tilbede 'Den Sorte'. Vidste du ikke det?«

Knud Langkow: »Anholt på Vrang«

I 1973 kom satanismen for alvor offentligt til Danmark. Rundt omkring i landet opstod forskellige grupper, men specielt ét sted gik den okkulte dyrkelse af Djævelen helt amok. Lokaliteten kunne ikke være bedre valgt, hvis man ville dyrke sin hornede gud i fred. Satankulten holdt nemlig til i landets eneste ørken på Danmarks mest isolerede ø – Anholt. Og meget tyder på, at der stadig er gode forbindelser og aktiviteter med Satan på øen, der som Danmarks mest mystiske okkulte sted fortjener en god plads i denne bog.

Omkring 17. maj 1973 blev der pludselig gjort mærkelige fund i Anholts ørken, der var arrangeret i djævelske mønstre i sandet: Indtørrede abehoveder, sorte lys, messingkander, messingklokker, dæmonmasker, et primitivt tryk af en dæmonisk hjort, et messingskrin med seks menneskeknoglestykker og hovederne af syv evighedsblomster, et stykke menneskelig hjerneskål med malede tegn, en stensætning, et imiteret menneskehoved på en træstage, der var smykket med en armrings og stukket igennem ankelremmen på en barnesko og meget andet. I forbindelse med fundet af barneskoen sagde rygterne, at der i den

sorte messe også havde fundet en barneofring sted, men dette blev aldrig bevist.

Pressen kastede sig med det samme over nyheden. Nogle satte spørgsmålstegn ved hele historien, men ekspertisen var ikke i tvivl. Den tidligere heks, satanist og skuespiller Hanne Smyrner sagde til *Jyllands Posten*: »Efter at have set billeder og beskrivelser af de ting, der foregår på Anholt, kan jeg med sikkerhed sige, at det ikke er drengestreger eller narkomaners værk. Det er farlige folk, der har overnaturlige evner, som jeg selv havde.«

Grenå Politi bekendtgjorde, at man inden næste fuldmåne ville sende en betjent til øen for at opklare sagen, men der blev aldrig fundet nogen officiel forklaring eller synder. Satankulten var et mysterium og blev i løbet af efteråret til et mareridt for flere af øens beboere, der modtog truende og underlige breve. En lærer fik tilsendt en pakke med et symbolsk afhugget hoved, og andre modtog gule blomster eller andre djævlesymboler. Teksten til et af brevene lød: »Jeg har hugget hovedet af en fremmedarbejder og sender det til dig. Vil du til gengæld rive neglene af fingrene og sende dem til mig, så jeg kan trolde lidt.«

Et andet brev opfordrede læseren til, som middel mod hårtab, at sælge sin sjæl til 'Mørkets Fyrste her på Anholt' ved at puste ni gange gennem nøglehullet til øens kirke omkring midnat den 31. oktober, læse et bestemt digt og derefter vende sin nøgne bagdel til alteret. Forsendelserne var underskrevet af ypperstepræsten i Satanbevægelsen på Anholt.

Øen med de to ansigter

Selvom man ikke gjorde flere fund i ørkenen på Anholt efter det aktive år 1973, er Satanbevægelsen stadig aktiv. Nogle af satanisterne skrev midt i firserne falske læserbreve i *City Avisen* i København i Nationalmuseumsinspektør Keld Grinder-Hansens navn og sendte ham samtidig truende breve. Kuverterne havde hjemmelavede poststempler med teksterne: 'Tag til Anholt for Satan' og 'Alt ondt kommer fra Grenaa'. Det skete efter, at inspektøren havde fortalt offentligheden om nogle Anholt-

satan-sølvmonter, som nogle havde anbragt på Nationalmuseet.

I kirker rundt om i landet og på et enkelt museum er der fundet sataniske mønter i sølv eller kobber og breve. Mønterne er typisk lidt større end en gammeldags femkrone, og de har på den ene side en tydelig prægning af djævelen med en tekst a la: '13. maj 1973 - Anholt - Lucifers Ø - Himmel og Helvede' eller 'Øen med de to ansigter'. På møntens bagside findes for det meste et billede af en fyldig dame og teksten: 'Ypperstepræstinde Alice Mandragora - Karl Klunck - Dunk Wokgnal' eller ordene: 'Budbringeren mellem gud og djævelen 1973'.

Sammen med disse mønter er der ofte fundet breve, skrevet med samme håndskrift og samme skrivemaskine. Et af brevene fra den originale sataniske sommer på Anholt er underskrevet samme 'Alice Mandragora, De flyvende Koner, Svovlpølevvej 13, Anholt'. Navnet Mandragora er et rigtigt 'heksenavn'. Det er nemlig det latinske navn for alrune-planten, som ifølge den sorte magi kan bruges til hekseri. Roden kan ofte ligne en lille tyk mand, og netop derfor sagde man i gamle dage, at alrune kunne skrike, når planten blev trukket op af jorden. Man skulle bruge sin hund til at grave disse 'heksetrøfler' op, for plantens skrig kunne slå et menneske ihjel.

Det mørke Anholt lever!

Det er intet under, at den moderne satanisme herhjemme netop begyndte på Anholt. Øen har nemlig gennem tiderne været kendt for sine mange heksebøger. Et sted på øen skulle der stadig findes flere af dem i privateje. En af dem, 'Lille Marens Heksebog', har Lucifer i sit fuldeste flor med horn, hale og hestefod på sin første side, men afslører hverken udgivelsesår eller anden forfatter.

Alt tyder som nævnt dog på, at satankulten fra Anholt nu er blevet stærkere og landsdækkende. I september 1994 blev to breve fra kulten fundet på loftet af en kirke på Djursland, komplet med de sataniske poststempler. Og et par dage efter fandt man

på samme loft en hue og endnu en skrivelse. Brevet påstod, at huen havde tilhørt forfatterinden Thit Jensen. Efteråret samme år blev der fundet et nyt brev og en sølvmønt i en anden kirke på Djursland, og i efterårsferien 1995 blev Djurslands Museum nærmest terroriseret med »gemte« satan-kult-breve, der var stilet til forskellige præster. Under en af museets udstillede senge fandt man en pung med vættelys, lavastykker, flintesten, et stykke af en ægyptisk mumie og 'fandens kindtand'.

Nogle af brevene inviterede modtageren til sataniske fester, hvor man skulle sprøjtes til med blod fra en friskslaget sort hane. I 1996 blev Karlebos pastor i et klassisk brev fra Anholt's satanister budt til 'en lille dyst med mørkemagterne' på et specifikt sted og tidspunkt, hvor han ville blive budt på menneskekød og djævlevin.

Siden 1973 er utallige mønter og breve fundet i kirker i hele landet – enkelte under bedeskamler. En enkelt af de sataniske Anholt-mønter er endda fundet så langt væk som i Heddal Stavkirke i Telemark i Norge.

Den kristne organisation Dialogcentret, der på sin hjemmeside har beskæftiget sig med satankulten på Anholt, modtog den 25. februar 2002 to anonyme mails, som man valgte at offentliggøre. I disse mails står der udsagn som: 'Vi støtter fuldt ud satankulten på Anholt og vil gå i døden for den!' og 'Vi ønsker ikke at opgive navn, da vi selv er praktiserende medlemmer af Anholt-sektionen.'

Selvom Ebbe Kløvedal i sommeren 1973 i *B.T.* var citeret for at forestille sig, at »det bliver lige så almindeligt med Satantemppler som kirker og forsamlingshuse«, er der endnu ingen officiel helligdom indviet til Djævelen på Anholt. Men alt tyder på, at Fanden ikke er færdig med hverken Anholt eller Danmark.

Laster af lig og hjælpsomme havdyr

Som nævnt i afsnittet om Kattegat er der en stor og sagnomspunden tradition for blodige møder med mærkelige havdyr omkring Anholt. Alene mellem 1858 og 1885 forliste 50 skibe ved øen. Man anslår, at der findes i nærheden af 500 skibsvrag på havbunden omkring øen.

I tre dage måtte anholterne samle lig op fra kysten, da et engelsk skib engang var forlist ud for øen. Der var så mange døde, at man måtte grave dem ned på stedet, og derfor vrimler Anholt's klitter med forskellige former for spøgelsesfænomener. En af strandens mere markante skæbner er kaptajn Per Gaj, der mistede livet sammen med sin store besætning ud for Nordvestrevet. Det mystiske ved dette forlis var, at Per Gaj havde skrevet og sendt sit afskedsbrev til konen – allerede inden skibet stævnedes ud på sin sidste færd fra Norge på vej mod København. Hun skulle ikke forvente at se ham mere, skrev han, for han havde drømt, at alle hans tænder faldt ud og tog det som et varsel. Han fik ret, og både han og hans store besætning endte i en

N: 6291166

E: 662781

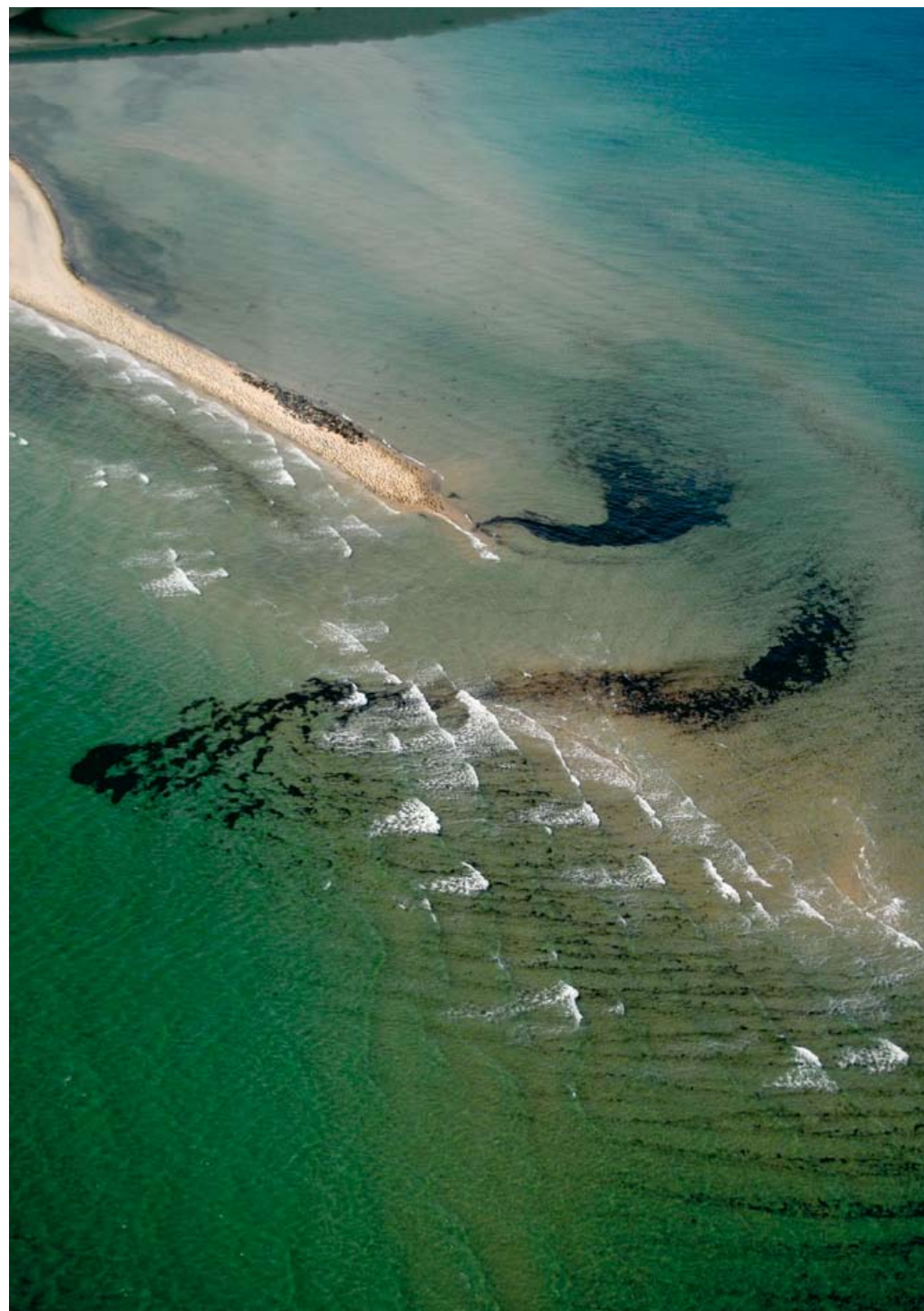
massegrav vest for kirken. Graven var så tæt pakket, at kirkegraverne måtte hugge sig mere end en halv meter ned gennem ofrenes knogler for at få plads til at begrave en lokal pige.

Anholterne har altid været selvskrevne til at bjerge vraggoods, samle lig og gøre rent på deres strande, efter at havet har krævet sine ofre. Det var dog ikke alle strandinger, der var lige drabelige eller dystre. Engang gik et skib på grund ved kysten. Det sad fast dér i tre år, men de lokale havde ikke noget imod, at det blokerede deres havudsigt. Skibet var nemlig ladet med vin, som anholterne drak af i alle tre år – uden at ladningen løb tør.

Ikke alt mystisk, der lurder i bølgerne, er ondskabsfuldt. To fiskere, der var ude for at tjekke deres garn, blev meget overraskede, da de så en pige med langt sort hår i vandet. Hun lå bare dér og smilede venligt til dem og virkede ikke, som om hun havde brug for hjælp. Fiskerne betragtede hende et stykke tid, indtil hun dykkede og afslørede en fiskehale dér, hvor hun skulle have haft ben.

Samme sted blev to fiskere i højt solskin advaret af en pegende havfrue om en kommende storm, der ganske rigtigt pludseligt opstod, da fiskerne havde reddet sig i havn. I Anholts historie er der mange eksempler på, at havfruer er set på stranden eller på store sten i vandet. I 1850'erne listede to anholtere sig ind på noget, de mente var en sæl, der lå på en strandsten. Men da de havde listet sig ind på dyret og skulle til at slå det ihjel med en kæp, så de, at væsenet havde et ansigt og en overkrop som et menneske og en hale som en fisk. Halen var så lang, at 'havmennesket' kunne slå den op over skulderen, så den slog ned midt på brystet. Dette væsen blev set flere gange, og man bemærkede, at hun altid så nedtrykt ud. Man mente, at hun var gift med en ondskabsfuld havmand, som ofte på forskellig vis drillede anholterne, når de var på fiskeri.

Anholts østlige spids, hvis lange gren bryder bølgerne som ved Skagens gren, kaldes meget sigende 'Totten'. Farvandet ud for

denne del af øen har altid været lumsk, og over halvdelen af alle Anholts skibsvrag findes da også under vandet her. Og lige dér, hvor det farlige rev Knobens skyder ud i Kattegat, er der andet og mere værdifuldt at finde på havbunden. Det fortælles, at et engelsk skib, der havde lagt sig for anker her på grund af det dårlige vintervejr, blev presset ind på revet af isen. Tre dage efter forliset reddede den 200 mand store besætning sig i land, men i redningsaktionen sank skibet, der om bord havde en stor last af penge.

Fandens kammer

Djævelen vender ofte tilbage i historierne om Anholt. Over for kirken, hvor Kammerherregården nu ligger, lå i gamle dage et pakhús, hvor øboerne slæbte alt strandingsgodset hen. Derfor blev gården for altid knyttet til havets skæbner, og specielt ét rum siges stadig at have god forbindelse med skibsforlis. Værelset kaldes Fandens kammer, fordi man altid kan høre en voldsom larm og aktivitet her natten før, et skib forliser ved Anholt.

En gammel lokal forklaring på spøgeriet i værelset lyder, at det er 'Kaptajn Torrens' – en gammel engelsk officer, der går igen. Eller 'går' er måske så meget sagt efterhånden. Under restaureringen af gården i 1880'erne fandt man under gulvet menneskeknogler, som man fjernede. Og efter den tid siges det, at spøgelseset halter, når det færdes på gården.

En af gæsterne på stedet blev en aften så oprevet over alt spøgeriet, at han alene midt om natten stjal en robåd og ville sejle til fastlandet i stormvejr. Ingen så eller hørte mere til ham.

Tragediens hvilested

Et sted på Anholt virker, som om det står klippefast i sin rene tro. På Vesterstrand kan man i klitterne langs strandbredden se et kæmpestort, vejrbit cementkors.

Øens læge, August Thierry, opsatte dette to meter høje mindesmærke for at mindes to unge pigers pludselige druknedød den

17. august 1891. Den ene var lægens egen datter, den anden Elfrida Grentzmann, niecen til den lokale købmand.

Ifølge øjenvidner var det Gisela Thierry, der forsøgte at redde Elfrida Grentzmann fra at drukne, men begge piger gik under. Selvom begge pigers kroppe ret hurtigt blev fundet, og man hele natten forsøgte at genoplive dem, var der intet at gøre. Okkulte kendere ved, at man kan få meget ud af Anholts stilhed. Og hvis man sætter sig ved korset og lytter til vinden, kan man af og til høre pigerne lege i vandet.

Det mærkelige ved hele sagen er, at selvom det var søen, der tog pigerne, blev deres fælles gravsted alligevel en hyldest til havet. På øens kirkegård udmærker specielt ét gravsted sig. Det er en skibssætning, der i agterstavn har en gravsten. Øverst på hver side står hver af de to pigers navne.

Korset kom altså til havet, mens skibet, der kunne have reddet pigerne, kom til graven. Fandens nok.